

opfrisket i Grindringen, da man selv om man i sin Tid kan have vidst det, dog kan have glemt det igen. Jeg tror, at Udstillingsfonden vilde staa sig bedre ved at bygge sig selv en Bygning til de aarlige Udstillinger, og at der derigennem for de udstillende Kunstnere vilde stables en stadig tilbagevendende Indtægtskilde i deres egen Bygning, som vil være at foretrække for den Ordning, som der nu vil naas, hvor det er Staten, som opfører Bygningen, som skal være baade til aarlig Udstilling til Samlinger og til Skole, medens Udstillingsfonden skal udrede det Halve af, hvad denne Bygning koster, og saa fremtidig bo frit. Som sagt, jeg nærer nogen Tvivl om, at det, set fra Udstillingsfondens Standpunkt, vil være heldigt, at dette Skridt gjøres; men naar Alle ønske det, har jeg ikke noget Bæsentligt derimod at indvende. Men hvis Forsøget nu, trods al Beløvelse, anden Gang skulde strande, tror jeg, det er hensigtsmæssigt, om Udstillingsfonden søgte for sin egen Regning at faae reist en Udstillingsbygning, hvor den da som Eier kunde leie Plads ud til Staten til Skole, Samlinger og deslige. Jeg tror, at Udstillingsfonden er stærk nok til at gjøre det paa egen Haand uden at kræve Tilskud fra Staten, naar den tillige blev ubetinget Eier over det Nye. Til denne korte Bemærkning skal jeg her indskrænke mig. Denne Debat har jo været saalænge, og omtrent alle vi, som ere tilstede, have haft Ordet. (Stemmer: Na nei!). Jo, der mangler ikke Meget, vor sædvanlige Tilhøretskreds er borte; vi maa vente til en anden Leilighed for at prævirke den ved vor Beltaalighed. Kun eet Punkt vil jeg tillade mig endnu at nævne for den ærede Minister. At behøvsme i det Enkelte den Plan, som er os forelagt, enten den angaar Bygningens ydre eller indre Dispositioner, ligger jo udenfor, hvad vi i Reglen beskæftige os med. Jeg betragter ogsaa de Tegninger og Planer, som ere os meddelte, og som i sin Tid have været aftrykte i „Illustreret Tidende“, nærmest som Bilag, der skulle give Oplysning om, hvorledes man i al Almindelighed har tænkt sig Opgaven løst, uden at Ministeren eller nogen Anden vil være definitivt bunden ved denne Plan, forudsat at man holder sig til den Sum, som Lovforslaget bevilger. Derfor haaber jeg heller ikke, at jeg skal bringe nogen Forstyrrelse i Sagen ved at gjøre opmærksom paa, at der dog maaske er nogen Grund til Tvivl om Rigtigheden af de Dispositioner, som ere trufne for Bygningens hele Anordning, og i den Henseende kan jeg støtte mig paa Meddelelser, som ere komne til mig, om end paa anden Haand, fra en Mand, som har gjort netop den Art af Bygninger til Gjenstand for et specielt Studium, og som nyder europæisk Berømmelse for de store Arbejder, han har udført paa flere Omraader, nemlig vor Landsmand Theophilus Hansen i Wien. Han er

bleven bekendt med disse Planer, og jeg veed, at han nærer den Mening, at der kunde disponeres over det Terrain, der er udlagt til Bygningen, paa en heldigere Maade, og navnlig saaledes, at Hovedindgangen til Bygningen ikke blev, saaledes som nu er tænkt, fra det Indre af Charlottenborg, men at det blev fra den Side, som skal vende ud imod Nyhavn; derved vilde efter hans Mening fremkomme en bedre Disposition over Lokalerne, som fyldigere egnede sig til det Formaal, Bygningen skal tilfredsstille. Jeg nævner tillige denne Mands Navn, fordi det forekommer mig, at, da vi have en Landsmand, som har beskæftiget sig paa andre Steder med Udførelsen af denne Art af Bygninger, og som altsaa medbringer rig Erfaring til Spørgsmaalets Løsning, saa vilde det maaske ikke være uheldigt, om man søgte at interessere en saa fremragende Kunstner i Foretagendet og sikke sig hans Bistand. En Ulempe vil der ganske sikkert være, og det er den, at vor Landsmand er vant til at arbejde med Millioner, hvor vi jo knap kunne strække os til Hundredetusinder, og at hans Virksomhed er falden i en By, hvor man baade til offentlige og private Bygninger anvender ganske anderledes store Summer end dem, hvorom der kan være Tale herhjemme, og at han derfor ikke usandsynlig vil staa ligeoverfor en Begrænsning som denne af 500,000 Kr. med en Forfærdelse, der vil kunne lamme hans Kræfter; men ikke desto mindre var det dog muligt, at hans Bistand kunde indhentes dertil, og jeg tror, at ligesom han selv vil regne det som en Ære, om han ogsaa i sit Fædreland kunde skabe et Mindesmærke om et Navn, der nu allerede er hædret og berømt paa andre Steder, saaledes vil Sagen selv kunne vinde ved, at man henvendte sig til ham om en Bistand, som jeg tør tro, at han ikke vilde negte. Jeg skal derfor henstille til den ærede Minister, om han ved denne Sags videre Drøftelse vil tage Hensyn dertil og forsøge, om det ikke skulde være muligt for ham at faae denne Kraft til sin Bistand. Han vilde ganske sikkert ikke let kunne finde Nogen, der bedre var istand til at gjøre Fyldest i saa Henseende, og jeg tror at kunne sige, at ogsaa vore danske Arkitekter, de Arkitekter, der leve indenfor vort Lands Grændser, vilde særdeles glæde sig over at se en saa berømt Landsmand medvirke netop til en Opgave som denne.

Solstein-Vedreborg: Jeg skal ikke blande mig i, hvem der skal være Arkitekt for Bygningen. Jeg tror, at det vil være bedst at overlade dette Spørgsmaal til Ministerens fuldstændige frie Afgjørelse. Hvad angaar Bygningens Skønhed eller Ikke-Skønhed eller Enkelthederne ved den, da skal jeg ikke her komme ind derpaa. Det er jo Noget, der vil komme til at ligge naturlig for